

El fotògraf i performer Joan Casellas presenta, amb el títol *Acció directa*, un recull de fotografies que a manera de diari gràfic mostra des de dins una part significativa de les convocatòries de performance fetes a Catalunya als anys noranta. Amb voluntat documentalista, Casellas procura enregistrar totes les accions possibles així com el seu ambient.

D'un fons en ampliació permanent format per més de 1.000 fotografies, aquesta primera exposició mostra més de quaranta artistes en trenta locals diferents des de 1992. Sota el paraigua genèric de performance s'agrupen activitats d'origen plàstic (escultura i pintura) que poden tenir com a referència Joseph Beuys, obres d'arrel musical que ens remeten a John Cage, Fluxus o Juan Hidalgo o propostes poètico-teatrals (polipoesia) que ens remeten directament a Joan Brossa. *Acció directa* recull totes aquelles activitats artístiques que en general funcionen a qualsevol lloc de manera espontània i directa davant d'un públic obert i participatiu.

Les imatges exposades són part d'un diari fotogràfic que Joan Casellas elabora ininterrompudament des de 1982, any en què comença a treballar com a fotògraf. La intensa activitat de l'autor al voltant de la performance ha produït com a efecte secundari un petit arxiu especialitzat que a hores d'ara comença a ser interessant i coherent en el seu contingut.

La mirada des de la qual s'han fet aquestes fotografies ha procurat ser discreta i interessada en el conjunt de l'acció i, per tant, en la seqüència i en l'ambient, és a dir, l'espai i la seva llum «natural». Per això s'ha desestimat el flaix fins i tot en condicions extremes.

Les còpies s'han fet amb tot el negatiu —excepte en comptades ocasions— per incloure tot l'espai possible i mantenir la mirada del moment, que malgrat la distància funcional sempre ha estat interessada i emocional. L'ús del blanc i negre respon a diverses condicions tècniques fora de les consideracions que atribueixen a aquest tipus de material una «carrega artística». Aquestes raons són: econòmiques, químiques i semiòtiques. El blanc i negre és sensiblement més econòmic, flexible i estable en tots els seus processos de manipulació, reproducció i conservació. Permet uns forçats més extrems i, en reduir la lectura a dos registres, unifica el discurs gràfic concentrant-lo a un nivell més abstracte i conceptual.

Lluny de cercar una objectivitat impossible, el conjunt d'aquestes fotografies retraten un fenomen que, malgrat la seva relativa actualitat i èxit minoritari —és en essència quasi invisible—, Joan Casellas observa alhora amb interès i discreció, concentrant-hi la mirada de manera insistent amb la secreta intenció de fer-ne visible la seva aura.